

Manželství už se zachránit nedá.
Ale co si z něj ještě něco urvat?

MANŽELSKÉ
HRY *C. D. Reiss*

MANŽELSKÉ HRY

© 2016 Flip City Media Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2023

Cover © Daniel Pocar, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3550-1 (pdf)

MANŽELSKÉ HRY *C. D. Reiss*

přeložila Jana Charvátová

ADAM Obsah

Kapitola 1.

Kapitola 2.

Kapitola 3.

Kapitola 4.

Kapitola 5.

Kapitola 6.

Kapitola 7.

Kapitola 8.

Kapitola 9.

Kapitola 10.

Kapitola 11.

Kapitola 12.

Kapitola 13.

Kapitola 14.

Kapitola 15.

Kapitola 16.

Kapitola 17.

Kapitola 18.

Kapitola 19.

Kapitola 20.

Kapitola 21.

Kapitola 22.

Kapitola 23.

Kapitola 24.

Kapitola 25.

Kapitola 26.

Kapitola 27.

Kapitola 28.

Kapitola 29.

Kapitola 30.

Kapitola 31.

Kapitola 32.

Kapitola 33.

Kapitola 34.

Kapitola 35.

Kapitola 36.

Kapitola 37.

Kapitola 38.

Kapitola 39.

Kapitola 40.

Kapitola 41.

Kapitola 42.

Kapitola 43.

Kapitola 44.

Kapitola 45.

Kapitola 46.

Kapitola 47.

Kapitola 48.

Kapitola 49.

Kapitola 50.

Kapitola 51.

Kapitola 52.

Kapitola 53.

Kapitola 54.

Kapitola 55.

Kapitola 56.

DIANA

Kapitola 57.

Kapitola 58.

Kapitola 59.

Kapitola 60.

Kapitola 61.

Kapitola 62.

Kapitola 63.

Kapitola 64.

Kapitola 65.

Kapitola 66.

Kapitola 67.

Kapitola 68.

Kapitola 69.

Kapitola 70.

Kapitola 71.

Kapitola 72.

Kapitola 73.

Kapitola 74.

Kapitola 75.

Kapitola 76.

Kapitola 77.

Kapitola 78.

Kapitola 79.

Kapitola 80.

Kapitola 81.

Kapitola 82.

Kapitola 83.

Kapitola 84.

Kapitola 85.

Kapitola 86.

Kapitola 87.

Poděkování

*Tato kniha je věnována mým sestrám
a bratrům, kteří se pohybují v nezávislém
vydavatelském světě. Za vaši sdílnost,
vaši laskavost, vaše chování v průmyslu,
který by mohl být o dost méně etický. I když
jsme spolu nikdy osobně nemluvili, tohle je
upomínka, že jste stvořili něco nádherného.*

*Tento příběh je zcela smyšlený. Jakákoli
podobnost s osobami žijícími nebo mrtvými
je výsledkem splněných přání nebo náhody.
Vyberte si sami.*

ADAM

PŘÍTOMNOST

TO RÁNO, KDY SE MŮJ ŽIVOT ZMĚNIL, NEBYLO ODLIŠNÉ od jiných. Vzbudil jsem se. Osprchoval se. Kravata, kterou jsem si vybral, nebyla zas tak jiná než ostatní kravaty v šuplíku a oblek, jež jsem si oblékl, nebyl o nic modřejší než moje ostatní modré obleky. Nebyl ani můj nejoblíbenější, ani můj nejnenáviděnější. Seděl mi stejně jako všechny ostatní, které jsem si nechal ušít poté, co jsem se oženil. Širší v ramenou. Užší v pase. Rukávy volnější kolem paží. Líbilo se jí, když jsem posiloval, tak jsem cvičil.

To ráno, kdy se všechno změnilo, jsem se cítil víceméně stejně jako obvykle. Měl jsem toho dost na práci, ale zase ne tak moc. Nejspíš už byla na jednání s naším šéfredaktorem. A já směřoval ke smrti volným pádem rychlostí sto šedesát kilometrů za hodinu, zatímco jsem vzhlížel k mrakům.

To ráno, kdy se můj život změnil, jsem začal sepsovat nákupní seznam pro hospodyně.

Podkrovní byt se koupal ve světle, na dřevěnou podlahu šikmo dopadaly sluneční paprsky. Pode mnou bylo dvacet pater, kapilára představující Crosbyho ulici pumpovala krev z oceli a hluku směrem k tepně představující Lafayettovu ulici.

Můj život se změnil ve všední den, s bublajícím kávovarem za zády, mým sakem hozeným na barové stoličce a mlékem kynoucím na lince.

Uklidil jsem ho, protože ona to nikdy neudělala.

Necítil jsem nadcházející zkázu. Žádný vnitřní pocit, že se ten den nějak liší od ostatních. Nebylo rozumné očekávat, že

bych to nějak cítil. V době vědy a rozumu, proč bych měl vnímat katastrofu, než vůbec dorazila?

Přesto mě to semlelo.

Její rukopis – květnatý, zakroucený tak, jak ji to naučili podle standardů výuky v katolické škole – byl na konci na stroji psaného vzkazu. Nalil jsem si kávu, předpokládal jsem, že to je memorandum o dohodě, které čekalo na můj podpis vedle jejího.

Mýlil jsem se.

Bylo to poprvé, kdy jsem se mýlil v jejích záměrech, ale ne naposledy.

*Drahý Adame,
nevím, jak to mám říct.*

MINULOST

VŠECHNA POPRVÉ.

Poprvé, kdy jsem ji uviděl.

Měl jsem moc. Držel jsem všechny karty. Vydavatelské impérium, které její rodiče vybudovali, se hroutilo s celým průmyslem. Měli jen jednoho ochotného kupce. Mě. Vešla do zasedací místnosti za svým otcem, Johnem Barnesem, který zanechal kyslíkovou masku a své ego u dveří.

Jako by prostor před ní uhýbal.

Poprvé, kdy jsem ji uviděl, jsem musel zadržet dech.

Poprvé, kdy promluvila, jsem vydechl.

„Pane Steinbecku,“ řekla a zaujala své místo mezi právníky a výkonnou radou. Moje jméno pronesla s větším respektem, než jsem si zasloužil. Byla dítětem literatury. Vyslovovat jméno Steinbeck s respektem bylo věcí zvyku.

„Nejsme příbuzní,“ řekl jsem, „nikdy jsem nebyl na farmě.“

„Evidentně.“

Hnědé rovné vlasy jí sahaly po ramena a její oči měly barvu rozbitého bezpečnostního skla.

Posadili jsme se. Otevřeli složky. Vzduchem létala čísla. Dýchání jejího otce se zhoršilo. Rozedma plic. Se zvykem vykouřit tři krabičky denně přestal příliš pozdě. Pokukovala po něm a byla víc a víc rozrušená, jak jednání pokračovalo.

Co by pro něj udělala? Kdybych předstíral, že nevidím utrpení jejího otce, přiskočila by mu na pomoc? Udělala by ukvapené rozhodnutí, aby ho dostala z místnosti?

Poprvé, kdy jsem svoji budoucí ženu podrobil zkoušce, neuspěla. Nebo uspěla, v závislosti na tom, jak jste se na to dívali.

„Co nabízíte,“ řekl jsem, „je čtyřicet devět procent akcií ve společnosti, které nikdo v průmyslu nevěří, že se dostane během příštích pěti let do černých čísel. Vyčerpali jste konto a chcete, aby R+D přišli a vysekali vás z průšvihů, zatímco si necháte klíče od království.“

„Nikdo v R+D o vydavatelství nic neví a my máme nějaké nápady –“

„Nikdo u tohoto stolu neví nic o vydavatelství. Ale jenom polovina lidí u tohoto stolu ví něco o *podnikání*. A vy k ní nepatříte.“

Posunul jsem k ní složku. Obsahovala McNeill–Barnesovy odhady pro následujících pět let. Byly ošklivé. I nejlepší předpoklad je potápěl.

„Šanci na jednoduché konkurzní řízení jste prošvihli,“ řekl jsem. „Propustili jste už příliš mnoho zaměstnanců, abyste se mohli obhajovat tím, kolik pracovních míst zachráníte. A co se týče vzrušující americké literatury, tak ta je všem ukradená.“

John Barnes zatajil dech a zasípal. Nedíval se do složky, díval se na mě.

„Co chcete?“ zašeptal.

„Všechno. Nic míň. Moje výkupní nabídka je v dolní části stránky.“

Když jsem poprvé šokoval svoji budoucí ženu, nedala to na sobě znát. Ne moc. Ale její spodní ret poklesl a rychle zamrkala. Zavřela složku. „Chcete tu budovu.“

Opřel jsem se. „Je to pěkná nemovitost.“ Mé oči sklouzly k jejím prsům. Límeček na ně vrhal stín, takže jsem snadno viděl celý jejich tvar. Zajímalo mě, jak asi chutnají.

„Je to přestavěný sklad ve čtvrti SoHo.“

Chystala se něco říct, když její otec znovu zasípal. Ztratila to, co měla na jazyku. Bylo mi jí líto. Milovala ho. Její oddanost mě dojala. Víc než její prsa jsem chtěl ochutnat tuhle oddanost.

Klikla propiskou a zvedla ji hrotem vzhůru. „Tahle budova? Je to zlatý důl pro developery. Za tuhle částku bychom mohli prodat jen budovu a nechat si společnost.“

„Ne se zástavním právem.“

Když jsem poprvé svoji budoucí manželku zahnal do kouta, myslel jsem si, že jsem vyhrál rozhodnou bitvu ve válce. O pět let později, se synkopickým řevem sanitky dvacet pater pod naším podkrovním bytem a poznámkou napsanou na stroji, která ležela na lince, jsem si uvědomil, že jsem ničemu nerozuměl.

PŘÍTOMNOST

*Drahý Adame,
nevím, jak to říct. Ale musím.
Už nemůžu být tvou ženou.*

VZKAZ BYL DLOUHÝ NA DVĚ STRÁNKY. Nemohl jsem ho číst. Káva mi v ruce vychladla. Každá kapka krve v mém těle se mi nahrnula do tváří a zanechala mi prázdnou díru v srdci a ztuhlé, bílé prsty, které mě zabrněly, než znecitlivěly.

Mačkal jsem vzkaz, dokud z něj nebyla hutná pevná koule zrady, a nacpal jsem si ho do kapsy. Musel jsem chcát. Musel jsem jít do koupelny, otevřít dveře a vyndat si ptáka. Musel jsem udělat všechny tyhle věci s představou, že se blížím k zatracenému útesu bez možnosti zabrzdit.

Zavolal jsem jí. Nebrala to. Hlasová schránka plná. Znovu jsem jí volal. Opět. Napsal jsem jí.

Kde jsi?

Musíme si promluvit.

Bez odpovědi. Už jsem nemohl dál zírat na svůj telefon. Myslela si, že mě opustí, a já pořád musel chcát. Neměl jsem čas přemýšlet, a ještě méně času řešit tyhle absurdní tělesné funkce.

Jak jsem stál nad mísou, rozutíkaly se mi myšlenky, řinčely jako hrací karta v paprscích kola otáčejícího se rychleji a rychleji jako při jízdě z kopce.

Je v tom jiný muž.

Zabiju ho.

Všechno zkontroluj.

*Zablokuj účty.
Úterý po Unicef Gala.
Ošukal ji v úterý.
Udělal se.
Udělal se?
Určitě se udělala.
Co jsem udělal špatně?
Můžu za to já.
Jak se jmenuje? Zabiju –
Omlouvat se za nic.
Získat přístup k jejímu e-mailu.
Kde je?
Omluvit se za všechno.
Nemyslela to tak.
Udělej něco.
Udělej něco.
Udělej.
Něco.*

Práskl jsem záchodovým prkýnkem. Do háje se chcaním. Do háje se zamykáním dveří. Do háje se zatracenou chůzí kolem zatraceného bloku. Byla zima. Projel jsem tou zimou jako tupý nůž. Budova McNeill-Barnes byla blok daleko a neměl jsem duševní prostor, abych zimu cítil. Do háje s touhle pitomostí, kterou jsem musel udělat, když bych měl dělat něco jiného.

MINULOST

DIANA. DIANA MCNEILL-BARNES. CO BYCH UDĚLAL, abych ji vlastnil? Změnil bych svoji buněčnou strukturu? Otočil se zády ke své identitě? Odešel od všeho, nikdy o tom nemluvil, spálil to tak důkladně na uhel, že něříct jí to by nebyla lež?

Udělal bych špatné obchodní rozhodnutí, jen abych ji učinil šťastnou?

„Udělám to,“ řekl jsem.

S Charliem jsme byli v Loft House – v moderním soukromém klubu s uměním visícím všude a se seznamem čekatelů na členství delším než týden před výplatou. Restaurace v horním patře nabízela výhled na celé město. Seděli jsme v jižním rohu, odkud jsme viděli na roh Manhattanu vyčuhující do oceánu.

„Zlomíš ji?“

„Ožením se s ní.“

Zakroutil hlavou a poklepal svou aboriginskou holí. Byl to válečný veterán a táhlo mu na padesát. Pokud jste znali jeho příběh, slyšeli přízvuk a byli byste dostatečně zvědaví, abyste se ho zeptali, ve které válce naposledy Austrálie bojovala, řekl by vám, že „v té, která byla koupená a zaplacená“, a pak by se vás zeptal, jestli chcete vidět jeho válečná zranění.

Lepší odmítnout.

Charlie byl první, kdo o ní před jedenácti měsíci slyšel. První, který zpochybňoval mé instinkty.

„Jak je možné, že je vanilková?“ zeptal se mě den poté, co jsem ji vzal poprvé do postele. Projížděli jsme se po devítikilometrovém

okruhu Central Parkem, chrastění a klapání pedálů a řetězů doplňovalo naše těžké oddechování. Jel pomalu kvůli své noze. „Neumíš vanilkový sex. Není to pro tebe.“

„V čem je problém?“

„Jako by spolu spali psi a kočky. Musí být submisivní. Možná to neví, ale musí být.“

„Našel jsem jejího exsnoubence v nějakém stupidním baru na Wall Street. Opil jsem ho a zeptal se na pár podstatných otázek.“

„Jak se ti to povedlo?“

„Ahoj, cizince u baru, dostal jsem kopačky. Béééé, dostal jsi někdy kopačky? Opravdu? Ta děvka! Moje holka chtěla tohle a tohle v posteli. Co ty, svázal jsi ji někdy nebo tak něco?“ Tvrdil, že ne, že ho ani nenechala, aby ji tahal za vlasy, když ji obskočil zezadu. Hotovo. Potvrzeno. Trvalo to jen sedmdesát čtyři minut.“

„Všechno to dokazuje, že ji přitahuje skrytý dominant, i když ten kokot nevěděl, co dělá. Zeptal ses jí? Přímo? Místo toho, abys chodil kolem horké kaše?“

„Měla přítelkyni na vysoké. Pár měsíců zkoušely lehké bon-dáže, ale svého přítele nenechala udělat nic.“

Odtáhl se od řídítek a protáhl se. „A ty ses kvůli tomu vzdal Sereny?“

Kvůli komu? Kvůli Dianě. Serena byla dítě a náš stanovený čas už vypršel. Jakmile jsem ji poslední den zlomil, byl jsem s ní hotový. Diana byla žena a byla věčná. Miloval jsem ji. Strávil jsem s ní jednu noc a bojoval s ní u vyjednávacího stolu a miloval jsem ji.

Mezi cykloprojíždkou po Central Parku a posezením s Charliem v klubu, kde jsme popíjeli whisky a kde jsem mu oznámil, že si ji vezmu za ženu, uběhl skoro rok. Diana představovala nebe a všechny hvězdy na něm.

„Nikdy si to nepřiznáš, kámo,“ řekl Charlie a zadíval se směrem k dolnímu konci Manhattanu.

„To jsou pitomosti, které tvrdíme sami sobě,“ odvětil jsem. „Je to ospravedlnění. Já ospravedlnění nepotřebuju a nepotřebuju tenhle životní styl, abych mohl žít.“

„Pokračuj v platbách v Cellar,“ řekl, než usrkl svůj nápoj.

„Nepotřebuju.“

„Zaplatím je za tebe. Přijde den, kdy už nevydržíš další noc dělit se o moc.“

„Můžu fungovat naprosto v pohodě.“

Usmál se. Vrásky kolem jeho úst byly výraznější, když se pár dní neholil. „Fungovat? Kamaráde, nikdy jsem nezpochybňoval tvoje mužství.“

„Dobrý nápad.“ Zakroužil jsem whisky na dně sklenice. „Mohl bych ji zlomit.“

Myšlenka na to mi kroužila hlavou, stejně jako nápoj ve sklenici. Bylo to příliš dobré. Myšlenka, jak klečí s rukama za zády. Moje koule se stáhly.

Tu myšlenku jsem potlačil. Miloval jsem ji. *Chtěl* jsem ji milovat. Potřeboval jsem ji milovat a v ten okamžik, kdy by si klekla, by pro mě nic neznamenala.

Odložil jsem sklenici. „Nebylo by to správné. Není stavěná na submisivitu.“

„Nemůžeš se jen tak rozhodnout, že po zbytek života budeš praktikovat jen vanilku. Není to volba.“

„Všechno je volba. A já si volím ji.“

Přiložil si sklenici ke rtům. „Musí to vážně být fajnová prdelka.“

Kapitola 5.

PŘÍTOMNOST

Už nemůžu být tvou ženou. Jsi dobrý muž. Jsi ke mně a k mojí rodině hodný. Nikdy ti nesplatím, jak jsi nám pomohl. Ale začala jsem se cítit zavázaná a myslím, že ona zavázanost a vděčnost zatemnily můj úsudek.

ZAČALI JSME NAPRAVOVAT ŠKODY VE VYDAVATELSTVÍ McNeill-Barnes tím, že jsme krátkodobě pronajali části budovy a nechali zaměstnance pracovat v co nejmenších prostorech. O pět let později jsme už zabírali dvě patra.

Procházel jsem podkrovním bytem s bolestí ve svém nitru a srdcem omotaným ostnatým drátem. Tohle jsme vybudovali spolu. Její otec odstoupil z každodenního běhu a zapojil se v radě, zatímco ona a já jsme přetvářeli společnost.

„Pane Steinbecku.“ Dianina sekretářka Kayti běžela za mnou. Matka samoživitelka s piercingem v nose a milým úsměvem zajišťovala, aby moje žena měla vše uspořádané. „Mám pro vás zprávu od –“

„Kde je?“

„Kdo?“ Kayti mě doháněla.

„Moje žena.“

Nezastavil jsem se na cestě do její kanceláře. Zahlédl jsem stín postavy mezi matným sklem a okny.

„Zanechala zprávu...“

Otevřel jsem dveře.

„Steinbecku!“

Postava byla Zack Abramson, šéfredaktor. Literatura faktu. To, co nás dostalo zpátky do hry. Zaklapl knihu a položil ji na stolek v misijním stylu.

Diana měla ráda vřelé věci. Hřejivé barvy. Hřejivé světlo. Hřejivý sex.

„Už nepřijde,“ dokončila Kayti.

Zack byl samolibý hajzl, který měl zůstat u herectví. Byl prohnáný a nedůvěryhodný. Díval se na lidi jistým způsobem, jako by o nich měl tajné informace, které samozřejmě neměl. Ale měl impozantní redakční talent, takže navzdory tomu všemu jsem ho tak nějak měl rád.

„Říkala proč?“ zeptal jsem se Kayti.

„Ehm, ne, ale –“

„Neměl bys to vědět?“ zeptal se Zack a dodal bych, že zněl namyšleně.

„Manželství z tebe neudělá jasnovidce.“ Položil jsem svoji tašku na židli své ženy, protože jsem mohl.

„To je opravdu hezký oblek, Steinbecku.“

„Co zase chceš, Zacku?“

„Ehm, můžu to doříct?“ zeptala se Kayti.

„Ne,“ řekl Zack.

„Ano,“ vyhrknul jsem současně.

Kayti to nadlouho neznervóznělo. „Diana říkala, že to nikdo neví. To bylo jejich pár slov, která jsem vám měla říct. Nikdo to neví. Ale víc nechtěla říct. Takže nevím, co to mělo znamenat. Mám jí zavolat a zjistit to?“

„Já jí zavolám,“ řekl jsem. „Děkuju, Kayti.“

Přikývla a odešla, dveře za ní zaklaply.

„Chtěl jsi něco?“ zeptal jsem se.

Zack vytáhl z kapsy saka obálku. „Chtěl jsem tohle osobně doručit jednomu z vás. Děkuji za příležitost pracovat pro

McNeill-Barnes. Být součástí restrukturalizace byla skvělá zkušenost. Podávám výpověď.“

Obálku jsem neotevřel. Toho rána jsem měl až příliš dopisů na rozloučenou. „Je mi líto, že odcházíš, ale nebudu tě tu držet.“

„Díky,“ poplácal mě po rameni.

„Z jakého důvodu? Nová práce? Chceš začít někde skutečně žít?“

„Moje babička je zpátky doma. V Daytonu. Je nemocná. Demence.“

„A ty se o ni staráš?“ Prohlédl jsem si ho od jeho bot po jeho o trochu delší vlasy. Nevypadal moc na to, že se o někoho stará, ale už dávno jsem přestal lidi soudit podle jejich vzhledu.

„Moje matka a já.“

„Sepiš to. Bylo by to skvělé dílo. Z herce se stal novinář, pak redaktor a nakonec zdravotní sestra.“

Ušklíbl se. „Přinesu ho nejdřív sem.“

Otočil se k odchodu, ale zastavil jsem ho. „S tvou babičkou mě to mrzí. Ale při odchodu by ses neměl zastavovat ve své kanceláři. Tvůj laptop tu zůstane. Podle smlouvy odevzdáš všechna hesla. Nenuť mě za tebou poslat právníky. Je to otrava a nechceš dostat soudní předvolání před svojí rodinou.“

„Neboj se, kamaráde. Nemám žádná tajemství. Pozdravuj ode mě Dianu.“

Její jméno mnou projelo jako břitva.

MINULOST

MUŽ SE OBLÉKÁ PODLE MÍSTA A PŘÍLEŽITOSTI. ŽENA se obléká, aby vyjádřila svůj názor. Když jsem pozval Dianu na večeri, kde bychom si promluvili o tom, jestli McNeill-Barnes koupím a buď je potopím, nebo zachráním, oblékla se, aby mi něco sdělila.

Nebyl to jen obchod.

Týdny jsme kolem toho chodili. Tvrdě bojovala. Byla neústupná a věrná vizi svých rodičů. Vypadalo to, jako by radši loď potopila, než aby ji stočila před ledovcem.

Její šaty měly černou barvu New Yorku, střižené tak, abych zase přemítal o tvaru jejích prsou. Byla příliš mladá na svou pozici a sebevědomí. Ve dvaceti třech letech se nesla, jako by každá její křivka zapadla do skládačky světa.

Vidíte? Nic na ní nebylo submisivního.

„Padesát jedna procent skomírající společnosti nemá takovou hodnotu, Diano.“

Nebyl jsem krutý nebo jedovatý, prostě jen pravdomluvný. Zasloužila si přímou pravdu bez podrazů. Zasloužila si můj respekt. Chtěl jsem jí pomoci víc než jen koupit její společnost, abych ji pak rozprodal po částech. Blížili jsme se k bodu vyjednávání, kdy se dohoda uzavře, nebo odpíská. Jakmile řeknu konečné ne nebo ona vysloví konečné ano, co pak?

„Živá společnost má větší hodnotu než hromada cihel.“

„A všechny tituly Cynthie Wiltové? A Nortona Edge? Můžete je udržovat při životě se vším tím duševním vlastnictvím.“

Trochu sklesla překvapením a zklamáním.

Přišel jsem na to, že předpokládá, že neznám hodnotu všech těch titulů a prahnu jen po fyzickém majetku. Když teď byla skleslá, došlo mi, že doufala, že to bude moct použít k vyjednávání na poslední chvíli. Právě jsem jí to překazil.

„Pojďme se dohodnout,“ řekl jsem.

Několik dní jsem plán nechával uležet. Vědomě jsem ho neupravoval, nijak zvlášť jsem o něm nepřemýšlel a nemluvil o něm ani se svým týmem. Prostě jsem ho nechal uzrát a čekal, co se z něj vyvrbí. Když dorazila v těch černých šatech, přišel čas ho rozběhnout. Koupit společnost a pak ji vyhodit nepřipadalo v úvahu. Musel jsem ji vidět znovu. A znovu. A znovu.

„Dohoda? To slovo se mi líbí. Pěkně klouže po jazyku.“ Naklonila sklenici s vínem a sledovala, jak se na povrchu tvoří krůpěje. „Pojďme se dohodnout.“

„Odkoupím padesát jedna procent a slíbím vám úročenou finanční podporu, když to bude nezbytné. Dám vám pět let, abyste se dostali zpátky do kladných čísel.“

Usmála se, jako by to bylo jednoduché. Nebyla hloupá ani naivní, ale nadšená představou šance, bez ohledu na to, jak malé. V tu dobu jsem nevěděl, že dostat společnost do zisku bylo vedlejší, jako ji spíš udržet nad vodou.

„Ale...“ Nechal jsem to slovo viset ve vzduchu, abych zjistil, jestli její úsměv zmizí. Nezmizel. „Chci být součástí každodenních činností.“

„S většinovým hlasem?“ Opřela se a poklepała na dno sklenice.

„Nevypláznou tolik peněz, kolik potřebujete, abych nad tím neměl dozor.“

Nepřiznal jsem si skutečný důvod, proč dohoda zahrnovala i mě. Nemohl jsem se jí vnucovat. Nepřijala by to, co jsem jí mohl dát. Nikdy by se ke mně nepřiplazila. Nikdy by se úplně nepodřídila. Měl jsem dost žen, které to udělaly. Kdykoli jsem

mohl získat Serenu zpátky. Ale Diana... Diana byla zdrojem nekončícího okouzlení. Chtěl jsem jen sledovat její existenci.

Usmála se pro sebe a zakryla si oči.

„Copak?“ zeptal jsem se.

Přesunula svou ruku k ústům a podívala se na mě tak jako nikdy předtím. „Měla jsem moc vína.“

„Dvě sklenky? No tak.“ Nalil jsem jí další. „Dejte si ještě jednu a řekněte mi, co vám leží na srdci.“

„Dost!“ Zasmála se příkazu.

„Chystáte se přistoupit na mé podmínky.“ Odložil jsem lahev. „Myslím, že si zasloužíte trochu se uvolnit a přioptit.“

Přitukli jsme si. Trochu usrkla, odložila sklenici, znovu upila a zhluboka se nadechla.

„Když už spolu budeme pracovat víceméně každý den, chci vám říct něco, co mě trápí.“

„To bude skvělé. Prosím.“ Odsunul jsem košík s pečivem stranou a opřel se o stůl. „Pokračujte.“

Odsunula svůj košík s pečivem a také se opřela. „Když jste k nám poprvé přišel, vyhledala jsem si vás.“

„To doufám.“

„Marine Park, Brooklyn. Rodina elektrikáře. Oba rodiče zahynuli při autonehodě, když vám bylo pět. Mrzí mě to.“

„Děkuji.“

„Jste první, kdo se z vaší rodiny dostal na vysokou školu. Skutečná pohádka. Ale nenašla jsem nikde peníze. A teď jste tady.“ Způsob, jakým zakroutila hlavou, jako by se do mě pomalu snažila něco zavrtat. Mohla si posloužit, co hrdlo ráčilo.

„Pravdou je... pohádka je přitažená za vlasy. Moji prarodiče mi půjčili peníze na moji první zálohu.“

„A jste v jednatřiceti svobodný. Nikdy vás neviděli ve společnosti ženy.“

„Teď tu jsem s vámi.“

„Tohle je obchodní záležitost.“

„Opravdu?“

Prstem přejížděla po perlovém náhrdelníku, nehet jí *tu-tu-tu-tukal* o každou z nich. Ubrus se hýbal, když se její pravé koleno houvalo sem a tam. Každá žena má tik, kterým prozradí, že touží po sexu. Diana jich měla deset a já se je všechny naučil.

„Myslíte si, že jsem příliš starý, abych byl svobodný?“ zeptal jsem se.

„Ne. Jste příliš pohledný, abyste byl svobodný. Příliš okouzlující. Příliš sofistikovany.“

„Nepřestávejte. Nebojte se těch slov.“

Usmála se, podívala se do sklenice s vínem a tváře se jí zbarvily do růžova. Kousla se do rtu a vyhnula se mému pohledu.

Jen se dívá dolů. To z ní ještě subku nedělá.

„Jen se mi nechce věřit tomu, že vás ještě nikdo neulovil.“

„Chcete vědět, jestli jsem gay?“

„To by byla pro všechny ženy příšerná nespravedlnost.“

„Snažím se být jenom spravedlivý. A jsem na ženské.“

„Bůh existuje.“ Rychle se na mě podívala, než si přiložila skleničku s vínem ke rtům, jako by se za ní chtěla schovat.

„Snažíte se mě svést dřív, než se uzavře dohoda, slečno McNeill-Barnesová?“

„Právě jsme ji uzavřeli.“ Odložila sklenici a poklepala na dno. „Každý všední den mě můžete ošukat na mém stole.“

V jejím podání slovo ošukat dráždilo jako kousek tmavé hořké čokolády, který člověk spolkl dřív, než si ho stihl vychutnat.

„Jen na stole?“

„Pokud to tak chcete.“

Tak chcete.

Chce tě potěšit.

Sklapni, zatraceně.

Přiložil jsem jí nohu na lýtko a odtlačil jí kolena od sebe. Položila ruce na stůl dlaněmi dolů a zalapala po dechu. Lehce se vzrušila. Takhle bych si ji mohl vzít postaru a líbilo by se mi to. Nemusela z toho být věda. Nakonec nemuselo jít jen o celoživotní vanilkový sex, i když jsem po něm už teď toužil víc než po čemkoli jiném.

„Je sobota,“ řekl jsem a přejel palcem po její ruce a nahoru po paži.

Pod mým dotekem se rozehrála. „Předstírejme, že je pondělí,“ řekla s přivřenými očima.

„Taky jsem si vás vyhledal. Neposkvrněné srdce. Volejbal. Pracovala jste pouze pro společnost McNeill-Barnes. Snoubence jste potkala, když jste propadala na vysoké. Pak jste ho pustila k vodě. Proč?“

„Nesnesla jsem pomyslení, že bych s ním musela spát každý den.“

„Příliš nudný?“

„Příliš hrubý. Choval se ke mně jako k hadrové panence. Ale dost už o něm.“

Pohládl jsem ji po ruce. Necítil jsem žádné uspokojení nebo zklamání, když jsem měl pravdu, jak moc potřebuje sex. Už jsem se rozhodl, že je dokonalá. Už jsem věděl, že si vezmu vše, s čím bude souhlasit, že mi dá.

„Vezmu tě domů, protože jsem tě chtěl od chvíle, kdy jsem tě poprvé potkal. Ale teď jsme obchodní partneři. Nebudu tě šukat každý den na stole, i když je to lákavé. Užijeme si víkend a pak se pustíme do práce. Domluveno?“

Objela okraj sklenice svým prsteníčkem, dávala najevo, že přemýšlí. Rukou sklouzla po těle sklenice a zvedla ji. „Kde se mám podepsat?“

Zaplatil jsem.

Kapitola 7.

PŘÍTOMNOST

Myslím, že mi to zatemnilo úsudek.

Mrzí mě to. Musím se odmlčet. Víím, co tě napadne jako první.

Nikdo jiný v tom není.

Nepodvádím tě a nikdy jsem tě nepovedla.

Tohle není o jiném muži. Tohle je o nás. Mně. Tobě. Nás.

ZMAČKAL JSEM TEN VZKAZ TAK PEVNĚ, že se odřela barva inkoustu. Nemohl jsem strávit celou věc naráz. Promluvila ke mně. Neměl jsem prostor nesouhlasit nebo zpochybňovat. Mohl jsem jenom přestat, znovu to přečíst, rozpitvat to a panikařit na předním sedadle jaguaru, zatímco jsem sledoval ožívající Meatpacking District, jak lidé chodí do restaurací nebo venčí své psy. V deset večer byl na dláždění pevnosti Gansevoort zatracený karneval. Co všichni tihle lidé chtěli?

Zavolal jsem jedinému muži, kterému by řekla všechno. Jejímu otci.

„Lloyde?“ řekl jsem, když jsem uslyšel sípání.

„Adame, jak se máš?“ Z tónu jeho hlasu jsem poznal, že nemá ani ponětí. Jako vždycky mě pozdravil jako nejlepšího zete pod sluncem.

„Mám se dobře. Viděl jsi Dianu?“

„Od včerejška ne. Je všechno v pořádku?“

Pokud mu to neřekla, možná to nemyslela vážně?

„Jo. Všechno je v pohodě. Neodpovídá mi na zprávy.“

„Nejspíš bude v posilovně.“

„Jasně. Dobře. Díky.“

Zavěsili jsme.

Přehlédli jsem něco? Nějaké znamení? Mělo mě něco v jejím chování upozornit? Byl jsem tak slepý k jejímu trápení? Přešel jsem od naštvanosti na ni k naštvanosti na sebe. Pak jsem jí nevěřil. Tohle byl výkřik o pomoc. A pak ať jde do háje, jestli mě takhle žádá, abych jí věnoval pozornost. Nevěnoval jsem se jí snad dost? Chtěla víc květin? Proč nic nenaznačila? Proč mi neřekla dřív, než se musela uchýlit k takovéhle zatracené taktice? Kdy to začalo? Co jsem přehlédli?

Poslal jsem jí stou zprávu.

Je to kvůli tomu dítěti?

MINULOST

ZASE BYLA U OTCE DOMA. ŽIL NA Park Avenue v třípokojovém bytě s ubytováním vyhrazeným pro sloužící. V patnáctém patře, s vyhlídkou na hlavní třídu. Bojoval o udržení bytu, když vydavatelství McNeill-Barnes málem zkrachovalo, ale tohle bylo místo, kde bydlel se svou manželkou, a trval na tom, že umře tam, kde spolu žili.

Tak romantické.

Vrátný mě pozdravil jménem. Výtahem jsem vyjel do patnáctého patra. Byt zabíral celé patro, takže v hale byly jen dvoje dveře. Jedny s rohožkou a tlustým ostěním, vedle nich stál stolek s pelargonii a malou mosaznou schránkou.

Druhé byly obyčejné bílé, s gumovou rohožkou. Pokoje sloužících. Zaklepal jsem na obyčejné bílé dveře a čekal. Šustění. Hlasy.

Gilbert otevřel ve svém obvyklém obleku a kravatě. „Pane Steinbecku,“ řekl a ustoupil stranou. „Jsou v kuchyni.“

Do kuchyně se šlo přes podestu zadního schodiště a pak dalšími dveřmi. Byla to kratší cesta než ke vchodovým dveřím. Věděl jsem, že tam bude, a taky tam byla.

Na stole ležela čajová souprava a Diana si bosé nohy opřela o židli, jako by se chtěla složit do lidského origami. Její otec seděl naproti ní. Neměl nasazenou masku. Jeho zdraví se zlepšilo s obratem ve společnosti.

„Ahoj,“ řekl jsem.

Oči měla opuchlé a zarudlé. Pořád ale byly jasně modré jako tvrzené sklo, což jejich zarudlost jen podtrhovalo a zdůrazňovalo

to i její lesklé tváře. Odložila svůj červený deník. V něm se ptala na různé věci. Byl to jen seznam otázek.

Kdo rozhodl, jaká bude rychlost světla?

Proč někdo neumí zpívat?

Co obsahuje lepidlo?

Kde berou vitamíny, aby vyrobili vitamíny?

Byl jsem si jistý, že teď ho plnily otázky ohledně toho, proč jsme museli přerušit její těhotenství. Některé dny mi otázky četla, ale jak byla stočená na kuchyňské židli u svého otce, neptal jsem se.

Zvedla ke mně ruce jako dítě. V takovýchto okamžicích jsem cítil skutečné štěstí, že jsem si ji vzal. Když jsem se o ni mohl starat, vzít ji do náruče a odnést ji na pohovku, zatímco se mi hlavou opírala o rameno.

Položil jsem ji na pohovku a držel ji.

„Není to tvoje vina,“ řekl jsem a vytáhl z kapsy kapesník. „Není to ničí vina. Stává se to.“

„Nesnáším to,“ popotáhla. „Nesnáším, že se to stává.“

„Vím. Taky to nesnáším.“

„Pořád mi vrtá hlavou, jaká by byla, až by vyrostla.“

„Nijaká. Nemělo to tak být.“

Strávila následujících několik minut vzlykáním a já ji držel, i když mě bolely ruce a měl jsem žízeň. Za námi jsem slyšel jejího otce, když si šel lehnout, jeho kroky byly stále pomalé, i když mu bylo líp.

„Adame?“ řekla.

„Ano?“

„Řekni mi popravdě. Jsi naštvaný?“

„Samozřejmě.“

„Nevypadáš tak.“

Byl jsem nešťastný, že páteř dítěte vyrostla mimo jeho tělíčko. Sonogram byl zdrcující a rozhodnutí, které jsme museli udělat,

zlomilo mé ženě srdce. Ale bylo to pro nás správné rozhodnutí. Nemohli jsme na svět přivést človička, aby prožil jen pár týdnů nesnesitelné bolesti a nakonec zemřel. Mít dítě jenom proto, abychom ho mohli cítit a dotknout se ho, by bylo sobecké.

Jakmile jsme se rozhodli, nebyl jsem kvůli tomu naštvaný, protože to bylo správné. A protože Dianino zhroucení mi dalo příležitost se o ni starat. Po operaci jsem ji koupal. Hladil ji po vlasech a krmil ji. Bylo to tak blízko tomu, abych ji ovládal, jak jsem se k tomu jen mohl dostat, a uklidňovalo mě to. Hučení úzkosti a nesoulad, které mě všude následovaly, se zastavily jako kohoutek.

„Nerad tě takhle vidím,“ řekl jsem. „To je pro mě nejhorší.“

Opřela si hlavu zpátky o můj hrudník, jako by se na mě nemohla ani podívat. „Budeš se o mě pořád starat?“

Můj bože. Proč se mě prostě jenom nezeptala, jestli dovolím slunci vycházet a zapadat?

„Vždycky,“ řekl jsem. „Budu se o tebe starat tak dlouho, jak mi to dovolíš.“

PŘÍTOMNOST

Částečně tě chci osvobodit, ale to by bylo nečestné. Nikdy ses mi nepoddal. Nebo v tom nejsi tak naplno. Ať už tak, či onak, nemůžu s tím žít. Chci víc. Chci plně milovat a tolik mi toho chybí. Necítíš to? Chci říct, že to nemůžu být jen já. V tomhle manželství jsi i ty. Ale zase si myslím, že v něm nejsi a nikdy jsi nebyl.

Je to kvůli tomu dítěti?

Poté jsem šel znovu na procházku, ale byla kratší než ty ostatní. Do *Cellar* jsem to měl jenom půl bloku.

Kdy si se mnou promluvíš?

Nemůžeš mě pořád ignorovat.

Rob mě viděl dřív, než jsem došel k sametovému provazu. „A do prdele.“ Podal mi svoji masitou ruku. Na sobě měl temný oblek pod černým trenčkotem, který byl pokrytý čerstvými dešťovými kapkami.

„Ještě sis nenašel pořádnou práci?“ zeptal jsem se.

„A nechat tady toho? Nikdy.“ Odepnul provaz. „Chlape, hol-kám se po tobě stýskalo. Musím říct, že i mně jsi chyběl. Všichni se ptali, kam ses poděl.“

„Byl jsem poblíž.“

„A jsi zpátky? Nadobro?“

„Jen se tu mám potkat se starým přítelem.“

Ve výtahu jsem si zkontroloval zprávy.

Kdy si se mnou promluvíš?

Nemůžeš mě pořád ignorovat.

A stovky dalších zpráv předtím zněly stejně. Ježíši Kriste. Zněl jsem nepřičetně. Takhle to nepůjde.

Diano, jestli to je o právnících a penězích, tak to tak můžeme udělat. Můžeme to udělat jako všichni ostatní, když jsou rozhořčení. Ale nemůžu uvěřit, že bys něco takového chtěla. Vím to, protože jsem se díval na tvé příchozí a odchozí zprávy. Na všechnu tvoji korespondenci. Žádní právníci. Nepřeváděla jsi žádné peníze a ani jsi nezměnila žádné svoje heslo. Takže jsi buď hodně šikovná, nebo jsi pořád tak čestná, přímá žena, kterou znám. Teď je načase přestat brát hry. Už to stačilo.

Premýšlel jsem, že to neodešlu. Právě jsem se přiznal, že jsem strávil půl odpoledne jejím špehováním. Rozhodl jsem se, že má smůlu. Viděl jsem to, co jsem potřeboval vidět, a nechal její život takový, jaký byl. Mohla si změnit hesla, kdyby se jí to nelíbilo.

Výtah se zastavil. Zmáčkl jsem tlačítko odeslat a dveře se otevřely v okamžiku, kdy se pod zprávou objevilo DORUČENO.

To bylo všechno. Napsal jsem všechno, co jsem dneska chtěl napsat.

Vyhlédl jsem z otevřených dveří výtahu. Všechno přede mnou bylo zbarvené rudě jako vztek.

MINULOST

O PANICTVÍ JSEM PŘIŠEL V PARKU NA LAVIČCE, když mi bylo patnáct let. Blaire bylo čtrnáct a chodila do posledního ročníku základky St. Mary of the Fields. Já chodil do první ročníku střední školy Our Lady of Precious Blood. Do Fields jsme chodili spolu, a když jsem přestoupil, cítili jsme v našich zlomených srdcích pocit naléhavosti, tolik běžný pro teenagery.

Přímo na té lavičce jsem se do ní zabořil. Zajel jsem pod její kostkovanou sukénku, mezi její nohy v teplých punčochách. Schovali jsme se v rohu parku těsně poté, co zapadlo slunce. Kontroloval jsem přirážení jejích boků. Když se pohybovala bez mých pokynů, cítil jsem znepokojující pocit, který jsem mohl popsat jen jako ne-správnost.

Udělalí jsme to ještě párkrát a pak se rozešli. Matka mého nejlepšího kamaráda, Irene, mě svedla o pár měsíců později. Viděla ve mně něco, na co Blaire ještě neměla nárok. Irene řekla: „Udělej mi, co chceš. Jsme zvířata. Chovej se ke mně tak.“

Tak jsem to udělal. A nikdy jsem se neohlížel. Dokud jsem nepotkal Dianu.

Po večeri, když jsme uzavřeli naši první dohodu, jsem ji vzal k sobě na Murray Hill. Usadili jsme se na zadní sedadla taxíku. Překřížila si nohy a nanesla si novou vrstvu rtěnky. Ruce se jí třásly. Měla ponětí, co jsem zač? Prošel jsem si její minulost. Udělalala to samé? Věděla, že jsem sadista? Dominant? Trestající hajzl?

Doufal jsem, že ano, a pořád se rozhodla do toho jít.